

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi za dopuszczalną i uzasadnioną;
- częściowe stwierdzenie nieważności decyzji ED/169/2012 ECHA w sprawie włączenia bezwodnika metyloheksahydroftalowego, 4 metyloheksahydroftalowego, bezwodnika 1-metyloheksahydroftalowego i bezwodnika 3-metyloheksahydroftalowego (zwanymi dalej „MHHPA”) jako substancji spełniających zgodnie z art. 59 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006⁽¹⁾ („REACH”) kryteria z art. 57 lit. f) tego rozporządzenia, w zakresie dotyczącym MHHPA i ich monomery;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący oczywistego błędu w ocenie lub oczywistego naruszenia prawa: a) alergeny inhalacyjne nie podpadają pod zakres art. 57 lit. f) REACH oraz b) ECHA nie dostarczyła ani wystarczającego uzasadnienia, ani dowodów, że MHHPA stanowią „substancje budzące równoważne obawy” jak czynniki rakotwórcze, mutagenne lub środek działający szkodliwie na rozrodczość („CMR”) kategorii 1, ponieważ:
 - środki CMR wywołują nieodwracalne skutki, natomiast w przypadku MHHPA uczulające działanie na drogi oddechowe nie ma nieodwracalnego skutku;
 - nie zachodzi przypadek narażenia na działanie MHHPA po stronie konsumentów lub załogi zakładu;
 - badanie MHHPA oparte jest na starych i nieaktualnych danych;
 - badanie nie uwzględnia miarodajnych danych;
 - badanie w pierwszej kolejności oparte jest na analogii z inną substancją, co z naukowego punktu widzenia jest wątpliwe i co ukazuje, że dla celów badania MHHPA zastosowano jedynie niewielką ilość ograniczonych danych.
- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa do obrony. Skarżące nie miały okazji do obrony w odpowiednim zakresie z uwagi na brak obiektywnych kryteriów dla oceny, czy w przypadku substancji chodziło o substancję budzącą równoważne obawy zgodnie z art. 57 lit. f) REACH, w szczególności w przypadku alergenów inhalacyjnych, takich

jak MHHPA oraz ponieważ ECHA nie wzięła pod uwagę wszystkich informacji, jakie dostarczyli przedstawiciele tego sektora przemysłu w terminie do dostarczenia stanowisk.

- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności. ECHA dokonała względem MHHPA wyboru środków i poprzez zaszeregowanie MHHPA jako substancji wzbudzających szczególnie duże obawy przysporzyła skarżącym niedogodności, które z punktu widzenia realizowanych celów są nieproporcjonalne.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielenia zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniające dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE

Skarga wniesiona w dniu 7 marca 2013 r. — Saferoad RRS przeciwko OHIM (MEGARAIL)

(Sprawa T-137/13)

(2013/C 129/52)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Saferoad RRS GmbH (Weroth, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat C. Czychowski)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 9 stycznia 2013 r. w sprawie R 2536/2011-4 oraz uchylenie decyzji eksperta z dnia 23 listopada 2011 r. w zakresie dotyczącym odrzucenia zgłoszenia.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „MEGARAIL” dla towarów i usług z klas 6, 19 i 37

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty:

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 5 marca 2013 r. — Sea Handling przeciwko Komisji**(Sprawa T-152/13)**

(2013/C 129/53)

*Język postępowania: włoski***Strony**

Strona skarżąca: Sea Handling SpA (Somma Lombardo, Włochy) (przedstawiciele: B. Nascimbene, F. Rossi dal Pozzo, M. Merla e L. Cappelletti, avvocati)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, w której Komisja uznała środki przyjęte przez SEA, w postaci podwyższenia kapitału, na rzecz SEA Handling, za pomoc państwa niezgodną ze wspólnym rynkiem i nakazała ich odzyskanie;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 3 zaskarżonej decyzji, w którym Komisja nakazała odzyskanie rzekomej pomocy państwa;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej sprawie zaskarżona została ta sama decyzja co w sprawie T-125/13 Republika Włoch przeciwko Komisji

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia pewnych przepisów proceduralnych.
 - W ramach tego zarzutu skarżąca podnosi naruszenie rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1) i uprawnień proceduralnych SEA Handling, oraz uchybienia w zakresie dochodzenia dotyczące badanego okresu, ze względu na brak wstępnego badania i oceny w odniesieniu do lat 2006 — 2010.

— Skarżąca podnosi również naruszenie zasady pewności prawa i zasady dobrej administracji, jeżeli chodzi o czas trwania postępowania, a w szczególności o nieuzasadniony nadmiernie długi czas trwania badania wstępnego.

- 2) Zarzut drugi dotyczy naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE w odniesieniu do użycia zasobów publicznych.

— Skarżąca podnosi w tym względzie brak uzasadnienia i nieprzeprowadzenie dochodzenia w odniesieniu do braku obciążenia dla finansów państwa, jak również niewykazanie okoliczności, że zasoby należały do państwa.

- 3) Zarzut trzeci dotyczy naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE w odniesieniu do możliwości przypisania.

— Zdaniem skarżącej zaskarżona decyzja nie jest oparta na indywidualnym badaniu poszczególnych decyzji o podwyższeniu kapitału i Komisja nie wyjaśniła powodów, ze względu na które miały to być jednolity projekt wsparcia ze strony państwa na rzecz SEA Holding w latach 2002-2010.

— Skarżąca dodaje w tym względzie, że wskaźniki, na które powołuje się Komisja, są nieodpowiednie, aby wykazać możliwość przypisania środka państwu, i że Komisja nie wzięła pod uwagę elementów przytoczonych przez strony w celu wykazania braku możliwości przypisania przedmiotowego środka państwu.

- 4) Zarzut czwarty dotyczy naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE w odniesieniu do zasady prywatnego inwestora

— Zdaniem skarżącej Komisja nie wykazała, że w niniejszym wypadku prywatny inwestor porównywalny z SEA nie zdecydowałby się na dokapitalizowanie swojej spółki zależnej i poprzestała na ogólnym zakwestionowaniu poprawności parametrów użytych przez SEA przy dokonywaniu wyboru inwestorskiego.

— Skarżąca podnosi też nieuwzględnienie kontekstu środków w ramach grupy SEA i błędną ocenę okoliczności faktycznych w odniesieniu do porównania SEA Handling i innych podmiotów na rynku, a także niewłaściwe zastosowanie zasady prywatnego inwestora, ze względu na brak analizy poszczególnych operacji podwyższenia kapitału.

- 5) Zarzut piąty dotyczy naruszenia art. 107 ust. 3 TFUE.

— Skarżąca podnosi w tym względzie naruszenie prawa dotyczące zakresu zastosowania wytycznych w sprawie sektora portów lotniczych, ponieważ w niniejszym wypadku nie miały one zastosowania.